

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

9. marts 2006 *

I sag C-293/04,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Gerechtshof te Amsterdam (Nederlandene) ved afgørelse af 14. juni 2004, indgået til Domstolen den 9. juli 2004, i sagen:

Beemsterboer Coldstore Services BV

mod

Inspecteur der Belastingdienst — Douanedistrict Arnhem,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne J. Makarczyk (refererende dommer), R. Schintgen, R. Silva de Lapuerta og G. Arestis,

* Processprog: nederlandsk.

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Beemsterboer Coldstore Services BV ved advocaat Jan van Nouhuys
- Inspecteur der Belastingdienst — Douanedistrict Arnhem ved G.E. Wijngaard, som befuldmægtiget
- den nederlandske regering ved H.G. Sevenster og C. Wissels, som befuldmægtigede
- den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Albenzio
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, bistået af avocat F. Tuytschaever,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. september 2005,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«), såvel i dens oprindelige affattelse som i affattelsen ifølge Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EFT L 311, s. 17).

- 2 Spørgsmålene er blevet rejst i forbindelse med en tvist mellem det nederlandske selskab Beemsterboer Coldstore Services BV (herefter »Beemsterboer«) og Inspecteur der Belastingdienst — Douanedistrict Arnhem (chefen for tolddistrikt Arnhem, herefter »tolddistriktschefen«) vedrørende efteropkrævning af importafgifter.

Retsforskrifter

Toldkodeksen

- 3 Den oprindelige affattelse af toldkodeksens artikel 220 præciserer følgende:

»1. Hvis det afgiftsbeløb, som følger af en toldskyld, ikke er bogført i henhold til artikel 218 og 219 eller er bogført for lavt i forhold til det efter lovgivningen skyldige

beløb, skal bogføringen af det afgiftsbeløb, der skal opkræves eller efteropkræves, ske senest to dage efter det tidspunkt, hvor toldmyndighederne er blevet klar over situationen og kan beregne det efter lovgivningen skyldige beløb og fastslå, hvem der er debitor (efterfølgende bogføring). Denne frist kan forlænges efter artikel 219.

2. Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i artikel 217, stk. 1, andet og tredje afsnit, foretages der ikke efterfølgende bogføring, når

[...]

- b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter

[...]«

- 4 Toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), blev ændret med virkning fra den 19. december 2000 ved forordning nr. 2700/2000 og har følgende ordlyd:

»det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med

toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.

Er præferencebehandlingen af varen indrømmet på grundlag af et administrativt samarbejde med myndighederne i et tredjeland, anses et ukorrekt certifikat udstedt af disse myndigheder for en fejl, som ikke med rimelighed kunne forventes opdaget, jf. første afsnit.

Udstedelse af et ukorrekt certifikat anses dog ikke for en fejl, når certifikatet er baseret på eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold, medmindre det er klart, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varen ikke var berettiget til præferencebehandling.

Debitor kan påberåbe sig at have handlet i god tro, når han kan påvise, at han i den periode, hvor de pågældende forretningsaktiviteter har fundet sted, har udvist omhu for at sikre sig, at samtlige betingelser for præferencebehandling er opfyldt.

Når Kommissionen har offentliggjort en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* om, at der foreligger begrundet tvivl om, at det præferenceberettigede land har anvendt præferenceordningen korrekt, kan debitor dog ikke påberåbe sig at have handlet i god tro.«

Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Estland om frihandel og handelsanliggender

- 5 Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab, Det Europæiske Atomenergifællesskab og Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab på den ene side og Republikken Estland på

den anden side om frihandel og handelsanliggender, undertegnet den 18. juli 1994 (EFT L 373, s. 2, herefter »frihandelsaftalen mellem EF og Estland«), indeholder en protokol nr. 3 om definitionen af begrebet »varer med oprindelsesstatus« og om metoderne for administrativt samarbejde, som blev ændret ved Det Blandede Udvalgs Afgørelse nr. 1/97 mellem De Europæiske Fællesskaber på den ene side og Republikken Estland på den anden side af 6. marts 1997 (EFT L 111, s. 1, herefter »protokol nr. 3«).

- 6 Artikel 16, stk. 1, i protokol nr. 3 med overskriften »Almindelige betingelser« er indeholdt i afsnit V vedrørende bevis for oprindelse og bestemmer:

»1. Produkter med oprindelsesstatus i Fællesskabet er ved indførsel i Estland, og produkter med oprindelsesstatus i Estland er ved indførsel i Fællesskabet omfattet af de fordele, der er fastsat i aftalen, såfremt der forelægges [...]:

- a) [...] et varecertifikat EUR.1 [herefter »EUR.1-certifikat«], hvortil modellen findes i bilag III [...]

[...]«

- 7 Protokollens artikel 17, stk. 3, med overskriften »Fremgangsmåde for udstedelse af et EUR.1-certifikat« har følgende ordlyd:

»Den eksportør, der anmoder om at få udstedt et EUR.1-certifikat, skal når som helst på begæring af toldmyndighederne i udførselslandet, hvor EUR.1-certifikatet er udstedt, kunne fremlægge alle egnede dokumenter, som beviser, at de pågældende

produkter har oprindelsesstatus, og at de øvrige betingelser i denne protokol er opfyldt.«

- 8 Protokollens artikel 28, stk. 1, med overskriften »Opbevaring af beviser for oprindelse og støttedokumenter« bestemmer følgende:

»En eksportør, der anmoder om udstedelse af et EUR.1- certifikat, skal i mindst tre år opbevare de i artikel 17, stk. 3, omhandlede dokumenter.«

- 9 Artikel 32 i protokol nr. 3 med overskriften »Kontrol af beviser for oprindelse« bestemmer:

»1. Efterfølgende kontrol af oprindelsesbeviser skal foretages ved stikprøver, og i øvrigt når indførselslandets toldmyndigheder nærer begrundet tvivl om dokumenternes ægthed, de pågældende produkters oprindelsesstatus eller opfyldelsen af de øvrige betingelser i denne protokol.

[...]

3. Kontrollen gennemføres af udførselslandets toldmyndigheder. De er i denne sammenhæng berettiget til at kræve alle oplysninger og foretage alle former for kontrol af eksportørens regnskaber eller enhver anden kontrol, som de finder hensigtsmæssig.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 10 I 1997 købte Hoogwegt International BV (herefter »Hoogwegt«) nogle partier smør af det estiske selskab AS Lacto Ltd (herefter »Lacto«). Disse partier blev ved deres indførsel til Nederlandene angivet af toldspeditionsselskabet Beemsterboer på vegne af Hoogwegt. Estland blev angivet som oprindelsesland for varerne, som blev frigivet til fri omsætning ved anvendelse af toldpræferenceordningen i henhold til den ovennævnte frihandelsaftale mellem EF og Estland. Som bevis for smørrets oprindelse blev hver toldangivelse ledsaget af et EUR.1-certifikat, som var blevet udstedt af de estiske toldmyndigheder efter anmodning fra Lacto.
- 11 Foranlediget af visse indikationer af, at der foregik svindel med smør mellem EU og Estland, gennemførte en delegation, som var udpeget af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, i samarbejde med de nationale toldmyndigheder en kontrol i marts 2000.
- 12 I forbindelse med denne undersøgelse viste det sig, at Lacto ikke havde opbevaret de originale dokumenter, der fastslog det udførte smørs oprindelse.
- 13 Ved afgørelse af 14. juli 2000 erklærede toldforvaltningen i Tallinn (Estland) EUR.1-certifikaterne for ugyldige og inddrog dem. Lacto påklagede denne afgørelse til det estiske toldvæsen, hvorefter afgørelsen om inddragelse af certifikaterne af formelle grunde blev erklæret for ulovlig.

- 14 Eftersom det ikke var muligt at fastslå smørrets oprindelse, foretog de nederlandske toldmyndigheder efteropkrævning hos Beemsterboer. Efter en forgæves klage over disse opkrævninger anlagde Beemsterboer sag ved den forlæggende ret.
- 15 Det er under disse betingelser, at Gerechtshof te Amsterdam har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Finder den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, indledningen og litra b), anvendelse i et tilfælde, hvor toldskylden er opstået, og hvor den efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for bestemmelsens ikrafttræden?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal et EUR.1-certifikat anses for at være et »ukorrekt certifikat« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, indledningen og litra b), såfremt det ikke kan fastslås, at certifikatet faktisk er ukorrekt, fordi oprindelsen af de varer, som det er udstedt for, ikke har kunnet bekræftes ved en efterfølgende kontrol, og varerne alene af den grund ikke indrømmes præferencebehandling, og såfremt dette ikke er tilfældet, kan en part da med føje påberåbe sig denne bestemmelse?
- 3) Såfremt andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvem har bevisbyrden for, at certifikatet er baseret på en ukorrekt fremstilling af de faktiske forhold fra eksportørens side, og hvem har bevisbyrden for, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varerne ikke var berettiget til præferencebehandling?

- 4) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Kan en part med føje påberåbe sig toldkodeksens artikel 220, stk. 2, indledningen og litra b), i den affattelse, som var gældende indtil den 19. december 2000, i et tilfælde, hvor det efterfølgende ikke kan fastslås, at toldmyndighederne på udstedelsestidspunktet med rette udstedte et EUR.1-certifikat?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 16 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), i den affattelse, der fremgår af forordning nr. 2700/2000, finder anvendelse på en toldskyld, som er opstået, og hvis efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for sidstnævnte forordnings ikrafttræden.
- 17 Den nederlandske regering, tolddistriktschefen og den italienske regering finder, at spørgsmålet skal besvares benægtende. Under henvisning til den tidsmæssige anvendelse af de materielle fællesskabsregler har den nederlandske regering gjort gældende, at toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er en almindelig materiel retsregel, og deraf udledt, at bestemmelsen ikke kan tillægges tilbagevirkende kraft. Den italienske regering har gjort gældende, at den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), udelukkende finder anvendelse på den toldskyld, som er opstået efter den 19. december 2000, som er datoen for ikrafttrædelsen af forordning nr. 2700/2000.
- 18 Kommissionen har foreslået, at det første spørgsmål besvares bekræftende, og har i lyset af begrundelsen i forarbejderne til forordning nr. 2700/2000 anført, at de

bestemmelser, der blev tilføjet toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), havde til formål at præcisere dennes indhold med henblik på at forbedre retssikkerheden snarere end at ændre den. Beemsterboer har gjort gældende, at den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220 udgør en præcisering af en regel, som gjaldt før den 19. december 2000, og den nye affattelse finder derfor anvendelse med tilbagevirkende kraft.

- 19 Det bemærkes, at processuelle regler ifølge fast retspraksis almindeligvis antages at finde anvendelse i samtlige tvister, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet (jf. dom af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JTC Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 22, af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 13, af 14.11.2002, sag C-251/00, Illumitrónica, Sml. I, s. 10433, præmis 29, og af 1.7.2004, forenede sager C-361/02 og C-362/02, Tsapalos og Diamantakis, Sml. I, s. 6405, præmis 19).
- 20 Det skal i den forbindelse fastslås, at for så vidt som toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), fastsætter betingelserne for, hvornår en toldskyldner ikke efterfølgende opkræves en importtold som følge af en fejl fra toldmyndighedernes side, udgør den en materiel regel, som dermed i princippet ikke finder anvendelse på forhold, som ligger forud for dens ikrafttræden.
- 21 De materielle fællesskabsretlige regler kan imidlertid undtagelsesvis fortolkes således, at de omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen af disse regler, såfremt det af deres ordlyd, formål eller opbygning klart fremgår, at dette har været meningen (jf. dom af 12.11.1981, forenede sager 212/80-217/80, Salumi m.fl., Sml. s. 2735, præmis 9, af 15.7.1993, sag C-34/92, GruSa Fleisch, Sml. I, s. 4147, præmis 22, og af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. I, s. 7869, præmis 119).

- 22 Det skal bemærkes, at det fremgår af 11. betragtning til forordning nr. 2700/2000, at ændringen af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), har til formål at definere begreberne fejl fra toldmyndighedernes side og god tro fra den afgiftspligtiges side i de særlige tilfælde, hvor der er tale om præferenceordninger. Uden således at foretage en materiel ændring har den omhandlede artikel til formål at klargøre de nævnte begreber, som allerede er indeholdt i den oprindelige affattelse af artikel 220, og som allerede er præciseret i Domstolens praksis (jf. bl.a. dom af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 92 og 97, og af 19.10.2000, sag C-15/99, Sommer, Sml. I, s. 8989, præmis 35-37, samt kendelse af 11.10.2001, sag C-30/00, Wiliam Hinton & sons, Sml. I, s. 7511, præmis 68-73, og *Ilumitrónica*-dommen, præmis 42 og 43).
- 23 Det følger heraf, at den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), i det væsentlige har en fortolkende karakter, og at den skal finde anvendelse på forhold, som ligger forud for dens ikrafttræden.
- 24 Den retsvirkning, der således er tillagt en materielretlig bestemmelse, må imidlertid ikke svække Fællesskabets grundlæggende principper og navnlig ikke retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, hvorefter fællesskabslovgivningen skal være klar og forudseelig for borgerne (jf. i denne retning dommen i sagen *Salumi m.fl.*, præmis 10, samt dom af 10.2.1982, sag 21/81, *Bout*, Sml. s. 381, præmis 13, *GruSa Fleisch*-dommen, præmis 22, og dom af 26.4.2005, sag C-376/02, »*Goed Wonen*«, Sml. I, s. 3445, præmis 33).
- 25 Det skal i den forbindelse bemærkes, at det på den ene side fremgår af artikel 1 og af betragtningerne til det ændrede forslag til Parlamentets og Rådets forordning (EF)

om ændring af forordning nr. 2913/92 (dok. KOM(1999) 236 endelig), at den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), har til formål at forbedre retssikkerheden, samtidig med at usikkerhedsmomentet fordeles mellem importør og ordning, og toldmyndighedernes forpligtelser præciseres. Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 32 i forslaget til afgørelse, styrker den nye affattelse af artiklen på den anden side beskyttelsen af den berettigede forventning hos den berørte erhvervsdrivende i tilfælde af fejl fra toldmyndighedernes side i forbindelse med spørgsmålet om præferencestatus for varer fra tredjelande.

26 Dermed er hverken retssikkerhedsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning til hinder for anvendelsen af den omhandlede bestemmelse på forhold, som ligger forud for dens ikrafttræden.

27 På baggrund af det foregående skal det forelagte spørgsmål besvares således, at toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), som affattet ved forordning nr. 2700/2000, finder anvendelse på en toldskyld, som er opstået, og hvis efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for sidstnævnte forordnings ikrafttræden.

Det andet spørgsmål

28 Det andet spørgsmål består af to led. Med spørgsmålets første led ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt at få oplyst, om et EUR.1-certifikat, som er udstedt for varer, hvis oprindelse på grundlag af en efterfølgende kontrol ikke længere kan bekræftes, er et »ukorrekt certifikat« som omhandlet i toldkodeksens

artikel 220, stk. 2, litra b), som affattet ved forordning nr. 2700/2000. Med spørgsmålets andet led ønsker den forelæggende ret oplyst, om en part med føje kan påberåbe sig denne bestemmelse, såfremt første led af spørgsmålet besvares benægtende.

- 29 Indledningsvis skal det bemærkes, at det fremgår af protokol nr. 3's bestemmelser, at produkter med oprindelsesstatus i Fællesskabet eller Estland bliver omfattet af den ved frihandelsaftens mellem EF og Estland indførte præferenceordning ved forelæggelse af et EUR.1-certifikat, som udgør beviset for en sådan oprindelse.
- 30 Det er imidlertid i medfør af den nævnte protokols artikel 32 muligt at foretage en efterfølgende kontrol af oprindelsesbeviser, når indførselslandets toldmyndigheder nærer begrundet tvivl om dokumenternes ægthed, de pågældende produkters oprindelsesstatus eller opfyldelsen af de øvrige betingelser i denne protokol.
- 31 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at det efter en efterfølgende kontrol hos Lacto har vist sig, at selskabet ikke havde opbevaret de originale dokumenter, som var beviset for de omhandlede produkters oprindelse, og at det ikke var muligt at fastslå oprindelsen af det smør, som selskabet havde udført, på baggrund af de foreliggende oplysninger.
- 32 Domstolen har herom allerede udtalt, at formålet med den efterfølgende kontrol er at fastslå rigtigheden af den oprindelse, der er angivet i et tidligere udstedt EUR.1-certifikat (dom af 7.12.1993, sag C-12/92, Huygen m.fl., Sml. I, s. 6381, præmis 16, og af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 30).

- 33 En toldskyldner kan ikke støtte ret på en forventning om, at EUR.1-certifikaterne er gyldige, fordi toldvæsenet i en medlemsstat i første omgang har godkendt dem. Faktisk er toldvæsenets opgaver inden for rammerne af den første godkendelse af anmeldelser på ingen måde til hinder for, at der senere foretages undersøgelser (dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 93).
- 34 Når det ikke ved en efterfølgende kontrol kan fastslås, at den i EUR. 1-certifikatet angivne oprindelse for varen er korrekt, må det herefter lægges til grund, at varen er af ukendt oprindelse, og at EUR. 1-certifikatet derfor er udstedt og præferencetariffen indrømmet med urette (dommen i sagen Huygen m.fl., præmis 17 og 18, og i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 16).
- 35 Under disse omstændigheder skal det andet spørgsmåls første led besvares med, at et EUR.1-certifikat, som er udstedt for varer, hvis oprindelse fremgår af certifikatet, men på grundlag af en efterfølgende kontrol ikke længere kan bekræftes, er et »ukorrekt certifikat« som omhandlet i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), som ændret ved forordning nr. 2700/2000.
- 36 I betragtning af besvarelsen af andet spørgsmåls første led er det ikke fornødent at besvare spørgsmålets andet led.

Det tredje spørgsmål

- 37 Det tredje spørgsmål vedrører fortolkningen af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, som affattet ved forordning nr. 2700/2000.

- 38 For det første ønsker den nationale ret oplyst, hvem der skal bevise, at et EUR.1-certifikat er baseret på eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold.
- 39 I den forbindelse må det fastslås, at det i overensstemmelse med de traditionelle regler om fordeling af bevisbyrden tilkommer den toldmyndighed, som gør toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, indledningen, gældende med henblik på efterfølgende opkrævning af told, at fremkomme med bevis til støtte for dens påstand om, at udstedelsen af de ukorrekte certifikater skyldes eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold.
- 40 Det fremgår imidlertid af den nationale rets konstateringer i forelæggelsesafgårelsen, at toldmyndighederne i den foreliggende sag ikke havde mulighed for at bevise, om de oplysninger, der blev fremlagt med henblik på udstedelsen af et EUR.1-certifikat, var korrekte eller ej, idet eksportøren ikke selv havde beholdt de dokumenter, der blev fremlagt som dokumentation, uanset forpligtelsen i artikel 28, stk. 1, i protokol nr. 3 til at opbevare de relevante dokumenter som bevis for de omhandlede produkters oprindelsesstatus i mindst tre år.
- 41 Det påhviler imidlertid de erhvervsdrivende selv i deres kontraktforhold at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå risikoen for en efteropkrævnings sag (Pascoal & Filhos-dommen, præmis 60).
- 42 Med henblik på at opnå det ved en efterfølgende kontrol ønskede formål, dvs. at fastslå ægtheden og rigtigheden af EUR.1-certifikatet, påhviler det derfor toldskyldneren i den foreliggende sag at bevise, at de certifikater, der blev udstedt af tredjelandets myndigheder, var baseret på en korrekt fremstilling af de faktiske forhold.

- 43 Det er under alle omstændigheder fastslået, at Fællesskabet ikke bør bære de skadelige følger af ukorrekt adfærd hos importørernes leverandører (Pascoal & Filhos-dommen, præmis 59).
- 44 For det andet ønsker den forelæggende ret oplyst, hvem det tilkommer at bevise, at de toldmyndigheder, som udstedte EUR.1-certifikatet, åbenbart var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varerne ikke opfyldte betingelserne for at være berettiget til præferencebehandling.
- 45 Det er i den forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at det tilkommer den, som påberåber sig en undtagelse i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, in fine, at bære bevisbyrden for, at det var klart, at de myndigheder, som udstedte certifikatet, var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varerne ikke opfyldte betingelserne for at være berettiget til præferencebehandling.
- 46 På baggrund af det foregående skal det tredje spørgsmål besvares således, at det tilkommer den, som påberåber sig toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, som ændret ved forordning nr. 2700/2000, at fremlægge de relevante beviser til støtte for sin påstand. Det tilkommer derfor i princippet de toldmyndigheder, som gør toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, indledningen, gældende med henblik på efterfølgende opkrævning af told, at bevise, at udstedelsen af de ukorrekte certifikater skyldes eksportørens urigtige fremstilling af de faktiske forhold. Når det imidlertid grundet en fejl, som ene og alene skyldes eksportørens mangel på omhu, er umuligt for toldmyndighederne at føre det krævede bevis for, at EUR.1-certifikatet var udstedt på basis af eksportørens korrekte eller ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold, tilkommer det toldskyldneren at bevise, at certifikatet, der var blevet udstedt af tredjelandets myndigheder, var baseret på en korrekt fremstilling af de faktiske forhold.

Det fjerde spørgsmål

- 47 Når henses til besvarelsen af det første spørgsmål, er det uforholdende at tage stilling til det fjerde spørgsmål.

Sagens omkostninger

- 48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parterers udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000, finder anvendelse på en toldskyld, som er opstået, og hvis efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for sidstnævnte forordnings ikrafttræden.

- 2) Et EUR.1-varecertifikat, som er udstedt for varer, hvis oprindelse fremgår af certifikatet, men på grundlag af en efterfølgende kontrol ikke længere kan bekræftes, er et »ukorrekt certifikat« som omhandlet i artikel 220, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 2700/2000.

- 3) Det tilkommer den, som påberåber sig artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 2700/2000, at fremlægge de relevante beviser til støtte for sin påstand. Det tilkommer derfor i princippet de toldmyndigheder, som gør den nævnte artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, indledningen, gældende med henblik på efterfølgende opkrævning af told, at bevise, at udstedelsen af de ukorrekte certifikater skyldes eksportørens urigtige fremstilling af de faktiske forhold. Når det imidlertid grundet en fejl, som ene og alene skyldes eksportørens mangel på omhu, er umuligt for toldmyndighederne at føre det krævede bevis for, at EUR.1-varecertifikatet blev udstedt på basis af eksportørens korrekte eller ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold, tilkommer det toldskyldneren at bevise, at certifikatet, der var blevet udstedt af tredjelandets myndigheder, var baseret på en korrekt fremstilling af de faktiske forhold.

Underskrifter